

Sygn. akt II KK 351/20

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie: **R. R., K. G., M. S., J. U. i Ł. K.,**
skazanych z art. 258 § 1 k.k. , art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o
przeciwdziałaniu narkomanii i innych,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 30 listopada 2020 r.
wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S.
z dnia 25 kwietnia 2019 r. , sygn. akt II K (...),
zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 marca 2020 r. , sygn. akt II AKa (...)

p o s t a n o w i ł
wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Okręgowy w S.
skazał: m.in. M. S., R. R., K. G. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., nadto: M. S. za :
przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii, za przestępstwo z art. 279 "1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. , za
przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. , art. 11 § 2
k./k., za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. , art. 276 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art..
279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. , art. 64 § 1 k.k. , za przestępstwo z art.278 § 1
k.k. za przestępstwo z art. 64 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii, R. R. za trzy przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. ,

za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. , art. 276 k.k. , art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. , art. 64 § 1 k.k. , za trzy przestępstwa z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (z art. 64, art. 56 ust.1 i 3 w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i art. 59 ust. 1 w zw. z art. 12 k.k.) , K. G. za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k., za dwa przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., Ł. K. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za dwa przestępstwa z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 12 k.k. , art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 56 ust. 1 i 3 w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k.) i wymierzył im kary łączne pozbawienia wolności w wymiarze: M. S. - 4 lata i 6 miesięcy, R. R. – 4 lat i 2 miesięcy, K. G. – 4 lat i Ł. K. – 3 lat i 2 miesięcy. Nadto skazał J. U. za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.. na karę jednego roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten zaskarżyli m.in. obrońcy oskarżonych. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 3 marca 2020 r. , sygn. akt II AKa (...) zaskarżony wyrok zmienił w stosunku do K. G. w zakresie kary grzywny, co do pozostałych oskarżonych utrzymał to orzeczenie w mocy.

Od tego wyroku obrońcy skazanych R. R. , K. G. , M. S., Ł. K. i J. U. wnieśli kasacje w których zawarli wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, przy czym obrońca trzech pierwszych skazanych wniosku tego nie uzasadnił .Obrońca skazanego J. U. wskazał , iż „wykonanie zaskarżonych rozstrzygnięć będzie miało drastyczne, negatywne skutki dla oskarżonego, w szczególności ze względu na obecny stan zdrowia, pobyt w szpitalu psychiatrycznym ze względu na przebyte załamania psychiczne i próby samobójcze oraz prowadzone leczenie terapeutyczne, szpitalne”. Natomiast obrońca Ł. K. wniosek ten uzasadniła tym , że „waga i charakter podniesionych w kasacji zarzutów uprawdopodobniają uwzględnienie kasacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wszystkie złożone wnioski są bezzasadne.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Nadto potrzeba zastosowania wskazanej w art. 532 k.p.k. instytucji może też zaistnieć wówczas, gdy wystąpi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, widoczne *prima vista*.

Odnosząc te rozważenia do realiów rozpatrywanej sprawy stwierdzić wypada, że obrońca skazanych R. R., K. G. i M. S. nie przedstawił argumentów, które mogłyby przemawiać za wstrzymaniem wykonania zaskarżonego wyroku wobec tych skazanych.

Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia tegoż wniosku, tym bardziej, gdy się zważy na to, że zaskarżony wyrok jako prawomocny - jak to już nadmieniono - powinien być wykonywany niezwłocznie, a samo wniesienie kasacji nie wystarcza do uznania zasadności złożonego w trybie art. 532 k.p.k. wniosku.

Niezależnie od tego - stwierdzić należy - że zarzut podniesiony w tej kasacji obecnie nie jawi się jako na tyle oczywiście - zwłaszcza w kontekście wymogów wskazanych w art. 519 k.p.k. oraz art. 523 § 1 k.p.k. - trafny (nie przesądzając jednakże o ostatecznej jego ocenie możliwej do dokonania dopiero po rozpoznaniu

kasacji) , by to miało przesądzać o zasadności przedmiotowego wniosku. Taką samą ocenę należy też wyrazić wobec zarzutów podniesionych w kasacji obrońcy J. U. oraz kasacji obrońcy skazanego Ł. K.

Sąd Najwyższy nie dopatrył się też innych powodów, dla których wykonanie orzeczonej kary miałoby rzeczywiście wiązać się dla skazanego J. U. ze szczególnymi, nadzwyczajnymi uciążliwościami. Przede wszystkim zauważyć należy, iż obrońca w żaden sposób swoich twierdzeń dotyczących obecnego stanu zdrowia tego skazanego nie wykazał stosownymi dokumentami. Nadto tegoż ogólnikowy opis pozwala wnioskować , że dotyczy on sytuacji z przeszłości skoro sam skazany we wniosku o sporządzenie uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego z dnia 4 marca 2020 r. oraz oświadczeniu o stanie rodzinnym z dnia 4 czerwca 2020 r. bynajmniej nie wskazuje ówczesnego zaistnienia przywołanych w kasacji przez jego obrońcę , na uzasadnienie przedmiotowego wniosku, okoliczności, a w aktach brak jest jakichkolwiek innych dokumentów z okresu późniejszego, które by je potwierdzały.

W opisanych warunkach Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą – wobec któregośkolwiek z wymienionych na wstępie skazanych - wystarczające podstawy do zastosowania szczególnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.